

YLÄSALI

2018 2

Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

"Kukaan ei tee pahaa -- minun pyhällä vuorellani,
sillä maa on täynnä Herran tuntemusta,
niin kuin meri on vettä tulvillaan."

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys:

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Maksut ulkomailta:

IBAN:

SE8295000099602601946615

BIC:

NDEASESS

Toimituskunta

Ari Laitinen
+358 40 7231754
Sinikka Mäkivierikko
falcoprofil@gmail.com
Aram Mäkivierikko
falcoprofil@gmail.com

Toimitus & Taitto:

Sinikka Mäkivierikko

Kansikuva:

Ari Laitinen

Teksti:

Jes. 11:9

Kotisivu:

www.ylasali.se

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Kiire? Ihminen on ainoa laji, joka tietoisesti ryöstää itseltään yöunen ilman mitään ilmeistä syytä, sanoo unitutkija Mathias Walker, joka itse ei tingi yhtenäkkäänä yönä mahdollisuudesta 8 tunnin uneen. – En halua kuolla ennen aikojani...

Lomaa vai lumetta?

Unikeon päivää (=yötä) pitäisi viettää 365 kertaa vuodessa, ei vain 27/7. Univaje on saavuttanut unitutkija **Matthew Walkerin** mukaan epidemiset mittasuhteet. Yksistään USA:ssa kuolee vuosittain 1,2 miljoonaa ihmistä onnettomuuksissa, jotka johtuvat väsymyksestä. Teollisuusmaiden aikuisväestöstä puolet nukkuu vähemmän kuin suosituksen mukaiset 7-9 tuntia. Geenipoikkeama, joka saa selviämään 5-6 tunnilla, on yhtä harvinainen kuin tulla salaman iskemäksi.

Kun tutkijat 1980-luvulla valvottivat rotia vuorokaudet ympäriinsä, niiden lämmönsäätely- ja immuunijärjestelmä häiriintyi, paino putosi, turkin karvat irtosivat, tassut tulivat täyteen haavoja. Stressihormonipitoisuudesta päätellen ne elivät jatkuvassa pelkotilassa. Sisäelinten toiminta romahti. Reilun parin viikon sisällä rotat kuolivat. Entä ihminen?

– Jo muutaman tunnin univaje alentaa mitattavasti fyysisiä ja kognitiivisia toimintoja. Tarmo, luovuus, muisti, oppiminen, aloitteellisuus ja vastustuskyky heikkenevät. Ylipainon, diabeteksen, syövän, dementian, sydän- ja verisuonitautien riski kasvaa. Huomio- ja reaktiokyky hidastuvat, aggression kynnyks mataltuu, kauneuskin katoaa, Walker summaa.

– Uni on paras tuntemani tosiasioihin perustuva terveysvaikutus, hän sanoo. Ja jokainen univaihe on tärkeä. Syväuni (NREM = Non Rapid Eye Movement) ”puhdistaa” aivoja, vahvistaa muistia ja ”huoltaa” kehon hormonikemiaa (mm. kasvuhormoni). Vilkeudessa (REM = Rapid Eye Movement), jolloin näemme unia, osa aivoista on 30 % aktiivisempi kuin valveilla. Työstäessään kokemuksia ja tunteita unien surrealistiset assosiaatiot kulkevat aivoissa ”ratoja”, jotka eivät muulloin ole käytössä. Tämä on etenkin lasten aivojen ja persoonallisuuden kehityksen kannalta tärkeää. Pienten keskosten unen arvellaan olevan suurelta osin juuri REM-unta.

Moni luulee nukahtavansa paremmin alkoholin avulla, mutta se on pelkkää lumetta: alkoholi estää tehokkaasti REM-univaiheen. Kofeiini puolestaan heikentää syväunen laatua, vaikka

PRVVJKSPT

Yhdysvaltalainen **Jack Smith** entinen palkittu nyrkkeilijä, kuorma-autonkuljettaja ja taksikuski, oli avannut klubin, jossa hän auttoi asiakkaita löytämään terveellisemmät elämäntavat. Siellä hoidettiin sekä fyysistä että hegellistä hyvinvointia. Jackin mielestä elämä ei tule paremmaksi, ennenkuin hengellinen puoli on kunnossa.

Kerran eräs asiakas tuli Jackin työhuoneeseen toimittamaan asiaansa. Hänen katseensa kiinnittyi Jackin työpöydän yläpuolella olevaan tauluun, jossa oli vain isoja kirjaimia: PRVVJKSPT. – Mitä nuo kirjaimet tarkoittavat? asiakas uteli.

– Positiivinen Rukous Vapauttaa Voiman Jonka Kautta Saavutetaan Positiivisia Tuloksia, Jack selitti hymyillen.

Tiedätkö sinä, että rukouksessa olemme tekemisissä maailman suurimman voiman kanssa? Monia syviä psalmeja kirjoittanut Kuningas Daavid sanoo: ”Illoin, aamuin ja keskipäivällä minä huokaan ja valitan, ja hän kuulee ääneni” (Ps. 55:18). ”Herra sinä olet minut tutkinut, sinä tunnet minut. Missä olenkin, minne menenkin, sen sinä tiedät, jo kaukaa sinä näet aikeeni” (Ps 139: 1, 2).

Jumala seuraa elämäämme. ”Jo ennen kuin he kutsuvat, minä vastaan, kun he

vielä esittävät pyyntöään, minä jo toteutan sen” (Jes. 65:24).

Pastori **Simo Vehkavuori** on saanut kokea monia mielenkiintoisia rukousvastauksia. Viime vuonna Simo ja hänen Sakari-poikansa päättivät lähteä puolukkaan. He saivatkin niitä paljon. Kotiin tultuaan Simo huomasi: lähtiessä hänellä oli ollut silmälasit mukanaan, palatessa ei. Simo päätti mennä etsimään niitä. Sakari sanoi:

– Kuule, turha juttu, sehän on kuin etsisi neulaa heinäsuovasta. Simo kuitenkin rukoili ja lähti sitten uudestaan metsään. Siellä Jumala alkoi puhua Simolle:

– Ethän sinä ole edes kiittänyt siitä, että silmälasit löytyisivät.

– Enpä olekaan, Simo totesi. Hän polvistui mättäälle ja kiitti Herraa siitä, että lasit löytyisivät. Simo nousi ja otti kuusi askelta, ja – siinä ne silmälasit olivatkin!

”Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon” (Fil. 4:6).

Näinhän se on. On paikallaan kiittää Herraa rukouksen lahjasta, etuoikeudesta, että rukouksen kautta Herran jumalalliset voimavarat voivat tunkeutua syvälle sisimpäämme ja mieliimme. Niinpä sanonkin: Rukoussillalla tavataan!

– *Eeva-Liisa Vihermä*

pystyisikin nukahtamaan illalla kahvia juotuaan. Nykyihmisen unenlaatua heikentävät Walkerin mukaan myös huoli ja ahdistus, pitkät työpäivät, sähkövalo, makuuhuoneen liian korkea lämpötila jne. Masennus on yksi unettomuuden seuraus – ja usein myös sen syy. Onneksi univelkaa on mahdollista maksaa takaisin nukkumalla toiste pidempään (Lähde: *SvD*, 9/6 2018). Liian pitkien unien haittaa taas ei kompensoi mikään, edes hyvät elämäntavat tai liikunta. Yli 10 t nukkuvilla, urheilijoillakin, ennenaikaisen kuoleman riski on samaa luokkaa kuin tupakoijilla (*Stern*, 2004/48). Siis kohtuus kaikessa.

Hengelliselle terveydelle syvälepo armon meressä on välttämätön. REM-tasoa voisi verrata tajunnan tietoiseen ruokkimiseen Jumalan lupauksilla. Mielikuvien aktiivointi onnistuu parhaiten hyvässä seurassa. Jeesus kutsuu nytkin: ”Lähtekää mukaani johonkin yksinäiseen paikkaan, niin saatte vähän levähtää” (Mark. 6:31). Se loma ei ole lumetta vaan latautumista. Vain siten jaksamme tarvittaessa valvoa ja varustautua (Luuk. 21:34-36; Matt. 25:1-13) – vähän niin kuin ruotsalaiset, jotka äskettäin saivat oppaan *Om krisen eller kriget kommer* (Jos kriisi tai sota tulee). Jos? – *SM*

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Rasti löytyi, mutta vasta yksi etappi takana. Siis eteenpäin. ”Minä riennän sitä kohti...”

Eteenpäin!

Emme pidä vaativista asioista. Ainakin eläkeläinen toivoo helppoja päiviä ja kaihtaa rasittavia hankkeita. Pientenkin ponnistusten jälkeen lihaksia jomottaa ja selkää särkee. Aika harvat meistä, vaikka eivät eläkeläisiä vielä olisikaan, haluavat tehdä asiat vaikeimman kautta.

Billy Mills on nimi, joka ei tavalliselle suomalaiselle mitään sano. Hän oli reservaatissa kasvanut ja 12-vuotiaana orvoksi jäänyt puoli-intiaani. Reservaatin olosuhteet olivat kurjat. Asukkaiden liikumisoikeuksia oli rajattu, intiaanien perinteiset elintavat kielletty, ja reservaatti oli täynnä katkeruutta, työttömyyttä ja päihteiden käyttöä.

Billyn pelastukseksi koitui hänen käsiinsä jostakin päätynyt amerikkalaisista olympiavoittajista kertonut kirja, joka herätti urheiluinnostuksen. Hän oli hyvä

juoksija, ja hän alkoi juoksennella ilman kummempaa valmennusta reservaattioloissa. Hän menestyi niin hyvin maastojuoksussa, että hänelle tarjottiin urheilustipendiä Kansainväliseen yliopistoon. Hän kuitenkin luopui stipendistään, kun löysi Yhdysvaltojen merivoimissa palvelevan valmentajan, joka voitti hänen luottamuksensa ja herätti uudelleen lapsuuden haaveen olympiamitalista.

Uuden valmentajan ja vaimonsa tukevana hän peräänantamattomalla harjoituksella onnistui alittamaan 10000-metrin olympiarajan. Viimeiset viikot olivat pelkkää taistelua sekuntien hiomiseksi pois omasta ennätyksestä.

Mills saapui vuoden 1964 Tokion olympialaisiin urheilijana, josta kukaan ei ollut aiemmin kuullut. Australian **Ron Clarke** oli ennakkosuosikki. Hänen hallussaan oli tuore maailmanennätys aikaan 28:15, ja kilpailussa Clarke karisti pääosan kilpakumppaneistaan joka kierroksella.

Pari kierrosta ennen maalia Clarke aloitti raivoisan loppukirin, mutta jäi lopulta kolmanneksi. Viimeisen sadan metrin matkalla tuntematon Mills kiri kärkijoukon takaa neljättä juoksurataa helpponäköiseen voittoon. Näky olympiavoitosta, joka nostaisi hänet reservaatin katkeruudesta ihmisarvoiseen elämään, oli toteutunut.

Ainoa lajissaan

Mills on ainoa 10000 metrin amerikkalaisvoittaja koskaan. Kunnioitettava saavutus lajissa, jossa muuten suomalaiset ovat saaneet eniten voittoja (yhteensä 7 olympiakultaa, jos mukaan lasketaan **Hannes Kolehmainen** voitto ennen Suomen itsenäistymistä vuonna 1912). Myöhemmin Mills otti elämäntehtäväkseen vaikeissa olosuhteissa kasvaneiden nuorten auttamisen ja sai eläkkeelle jäädessään presidentti **Obamalta** korkean kunniamerkin intiaaninuorten hyväksi tekemästään työstä.

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

”Jokapäiväisen leipämme” eteen puurtaminen on tärkeää, kunhan todellinen päämäärä ei huku huolien eikä niiden mukavienkaan asioiden pöheikköön (Matt. 13:7, 22).

Päämäärä hukassa

Uskovilla on olympiavoittoa parempi päämäärä, taivaskoti. Useimmilla meistä on kuitenkin myös paljon muita tavoitteita, maallisia tai henkilökohtaisia asioita, joita toivomme ja joiden hyväksi teemme

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

työtä. Taivas hukkuu yhdeksi päämääräksi monen muun hyvän asian alle. Meistä tulee, ainakin jos Paavaliin on uskomista, ”ilmaan hosuen taistelijoita.”

Paavalin teksti on niin konkreettinen, että se ansaitsisi tulla piirretyksi sarjakuvana: ”Minä en siis juokse päämäärättömästi enkä nyrkkeillessäni huido ilmaan. Kohdistan iskut omaan ruumiiseeni ja pakotan sen tottelemaan, jottei itseäni lopulta hylättäisi, minua, joka olen kutsunut muita kilpailuun” (1. Kor. 9: 26, 27).

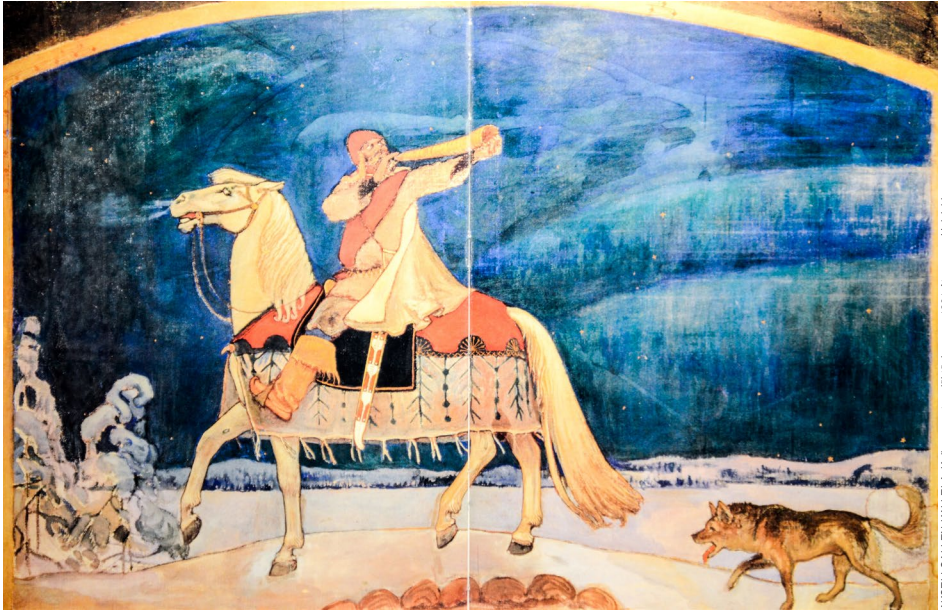
Siis mitä?? Hän kehottaa meitä juoksemaan maalia kohti. Totta kai, niinhän sen pitäisi mennä. Mutta kuva nyrkkeilijästä, joka vastustajan sijaan lyö itseään, on yllättävä, koominen. Olemme ehkä nähneet jalkapalloilijan tekevän maalin omaan verkkoon tai jääkiekkoilijan antavan vastustajalle syöttövirheellä varman maalipaikan. Mutta on vaikea edes kuvitella itseään mäiskivää nyrkkeilijää. Mieleen ei tule kuin Aku Ankka, joka onnistui nyrkkeilyottelun ensimmäisessä erässä tyrmäämään itsensä (mikäli muistikuva lapsuudestani on oikea). Todella outo nyrkkeilyottelu!

Sotajalalla itseä vastaan

Teksti kokonaisuudessaan kuuluu: ”Tiedättehän, että vaikka juoksukilpailussa kaikki juoksevat, vain yksi saa palkinnon. Juoskaa siis niin, että voitatte sen! Jokainen kilpailija noudattaa lujaa itseskuria, juoksijat saavuttaakseen katoavan seppeleen, me saadaksemme katoamattoman. Minä en siis juokse päämäärättömästi enkä nyrkkeillessäni huido ilmaan. Kohdistan iskut omaan ruumiiseeni ja pakotan sen tottelemaan, jottei itseäni lopulta hylättäisi, minua, joka olen kutsunut muita kilpailuun” (1. Kor. 9:24-27).

Ei taida kristittyinä olo olla helppoa! Itseään vastaan taistelu on haaste hengelliselle elämällemme. Ovathan kaikki omat asiamme meille niin rakkaita. Ehkä tätä voisi kutsua sodaksi. Oma minä nou-

Jatkuu s. 6

AKSELI GALLEN-KALLELA: Kullervon soittanehto, luonnos 1901, Ateneum, Helsinki.

”Kullervo Kalervon poika lähti soitellen sotaan.” Torvensoitolla on ollut merkittävä rooli monissa taisteluissa (ks. mm Joos. 6:4-6, 13, 16, 20; Tuom. 7:17-22). Israelilaisten oli kuitenkin aina ensin tarjottava rauhaa (5 Moos. 20:10). Jos oli pakko lähteä taisteluun, päiväkäskey kuuluu: ”Älkää menettäkö rohkeuttanne. Älkää pelätkö, älkääkä hätäntytkö älkääkä kauhistuko”. Älkää sittenkään, vaikka vihollisjoukko olisi suurempi kaikkine hevosineen ja vaunuineen (5 Moos. 20:1, 3). Jos kutsunnoissa kävi ilmi, että joku pelkäsi, hänet lähetettiin kotiin, ”etteivät hänen toverinsakin menettäisi rohkeuttaan” (5 Moos. 20:8). Ahdingon ajoista puhuessaan Jeesus sanoi: ”Älkää peljästykö.” ”Älkää etukäteen olko huolissanne” (Mark. 13:7, 11). Arkaa Gideonia ei lähetetty sotaan, ennen kuin hän sai tiedon varmasta voitosta (Tuom. 7:10-15). Vastustajamme on voitettu – ja hän tietää sen. Siitä sen silmitön raivo (Joh. 19:30; Ilm. 12:12).

see meidän ja Kristuksen väliin. Vanha Adam tai Eeva, niin kuin syvällä sisälämme piileskelevää perusluontoamme joskus kutsutaan, tarvitsee iskuja. Jos **Elen Whiteen** on uskominen, tämä sota on suurin ja sitkein niistä taisteluista, joihin uskovina joudumme.

Strategiana kiitollisuus

Luther selitti Isä meidän rukousta mielenkiintoisella tavalla. Hän sanoi pyynnön ”anna meille meidän jokapäiväinen leipämme” tarkoittavan sitä, että pyydämme Jumalalta kaikkea, mitä elämämme tarvitsemme: ruoka, vaatteet, katto pään päälle, riittävästi varoja velvoitteittemme hoitoon, kohtuullinen terveys, kun-

nolliset lapset (jos meillä lapsia on), hyvät naapurit ja ystävät, toimivat suhteet sukulaisiin, menestys työssä, asialliset työnjohtajat ja työtoverit, oikeudenmukaiset olosuhteet ja niin edelleen. Kaikki ihmisen perustarpeet sisältyvät pyyntöön saada Isältä meidän jokapäiväinen leipämme.

Pyydettyämme kaikkea tätä Jumalalta nämä hyvät ja tärkeät asiat toteutuessaan nähdään Jumalan lahjoina. Niitä pyydetään ja niistä kiitetään. Silloin ne eivät harhauta meitä siitä ”yhdestä tärkeästä” – taivaspäämäärästä, jonka Jumala on meille antanut. Pystymme juoksemaan suoraan. Uskonelämämme ei jää ilmaan

KUVALAHDE: SINIKKA MAKIVIERIKKO/ARKISTO, 1974.

Winston Churchill. *Pronssiveistos. Ivor Roberts-Jones, 1973. Kaikki Ilmestyskirjan 2. ja 3. luvun kirjeet seurakunnille alkavat sanoilla: "Minä tiedän." "Tuntematonta sotilasta" ei Jumalalle olekaan. Kaikki (myös penseä Laodikea) saavat lupauksen: "Joka voittaa, saa..." Voiton optio kuuluu kaikille. Kaikille on myös varattu sota-asu, jossa **kyetään** tekemään vastarintaa ja **selvitään** taistelusta "pystyssä pysyen" (Ef. 6:10-18).*

V – Churchillin voitonmerkki.

Huom! Kämmen katsojaan päihin!

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

huitomiseksi. Kun itsekkäät tavoitteet valtaavat mieleemme (niin kuin väistämättä usein käy), kohdistamme siihen iskun jättämällä asian taivaan Isälle.

Tunnistan itsessäni ilmaan huitoja. On asioita, jotka ovat mielestäni hyviä ja joita toivon tai tavoittelen. Jos en niitä kyllin usein ja selvästi jätä taivaan Isälle, ne hautaavat alleen taivaspäämäärän ja armon ilon. Uskon juoksu menettää suunnan, ja uskon nyrkkeily muuttuu huitomiseksi. Tarvitsen tässä jatkuvaa valmennusta.

Katse oikeaan päin!

Urbanilegendan mukaan **Winston Churchill** (1874-1965) väitetään pitäneen yliopistosta valmistuville päättäjäispuheen, jossa oli vain yksi lause kaksi kertaa toistettuna: ”Älä koskaan luovuta!” tai ”Älä ikinä anna periksi!” Todellisuudessa ytimekäs puhe pidettiin Harrowin koululla, ja siinä oli paljon muutakin. Kuulijoiden mieleen painui sota-aikaan sopinut kappalet: ”Älä koskaan luovuta! Älä koskaan luovuta! Älä koskaan, koskaan, koskaan, missään asiassa, suuressa tai pienessä tai edes vähäpätöisessä luovuta. Älä anna periksi, paitsi kun kunnia ja terve järki sitä vaatii. Älä anna periksi väkivallalle edes silloin, kun vihollinen näyttää ylivoimaiselta.”

Ehkä Churchill oli Paavalin hengenheimolainen? Luovuttaminen ei ole vaihtoehto. On juostava niin kuin se, jonka tähtäimessä on voittajan sepele. Eteenpäin!

Lopuksi neuvo Heprealaiskirjeestä. Kursivoituna ajatukset, jotka taivaallinen valmentajamme on antanut auttamaan kilvoituksessamme.

“Kun siis ympärilläämme on todistajia kokonainen pilvi, pankkaamme pois kaikki mikä painaa ja synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, *katse suunnattuna Jeesukseen*, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään.

Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella.

Ajatelkaa häntä, joka kesti syntisten ankaran vastustuksen, jotta ette menettäisi rohkeuttanne ja antaisi periksi” (Hepr. 12:1-4). Eteenpäin! Suoraan!

– Kai Arasola

Kuka minä olen – sinun mielestäsi?

”Onko hän Johannes Kastaja? Onko hän Jeesus?” Tätä pohti **Joseph Göbbels** (1897-1945) eräästä Adolfista jo kauan ennen kuin tästä tuli se Hitler, jona hänet tunnemme. Lähde (Ron Rosenbaum: *Explaining Hitler*) ei kerro, mihin tulokseen Natsi-Saksan ”huutava ääni” (propagandaministeri) Göbbels tuli, mutta päivä Hitlerin itsemurhan jälkeen hän seurasi perheineen perässä. Toivoiko hän heräävänsä Hitlerin lupaamaan tuhatvuotisvaltakuntaan, kun vei lapsensa mukanaan, vai tekikö hän sen säästääkseen heidät häpeältä, kuten lasten äiti, **Magda**, paljasti bunkkerissa Hitlerin sihteerille, **Traudl Jungelle** (<https://www.imdb.com/name/nm0324305/bio>)? Häpeältä, että oli tullut uskoneeksi johonkin, mikä ei ollut sitä, miksi luuli.

Oikean Johannes Kastajan kohdalla pohdittiin myös, kuka hän oli (Luuk. 3:15). – Oletko sinä Messias? – En. – Kuka sinä olet? – Olen ääni, joka huutaa autiomaassa (Joh. 1:19, 22, 23).

Tai olin. Täällä vankilassa en enää tiedä, kuka olen. Kuka Jeesuskaan on? Eikö hän vapauttaisi minut, jos olisi Messias?

Kyse ei ollut vain siitä, mitä Johannes itse uskoi, vaan siitä, mitä hän oli saanut toiset uskomaan. Oliko hän joutanut ihmisiä harhaan väittäessään Jeesusta Messiaaksi? Johanneksen oli pakko saada tietää: ”Oletko sinä se, jonka on määrä tulla, vai pitääkö meidän odottaa jotakuta muuta?” (Luuk. 7:19).

Jeesus vastasi Johanneksen lähettäville silloisen Raamatun (Vanhan Testamentin) sanoilla (Jes. 29:18, 19: 35:5, 6). Vertaamalla Jesajan profetiaa silminnäkkijöiden raporttiin Johanneksen oli itse pääteltävä, miten asia oli.

”Jonka oli määrä tulla” = Messias = Jumalan Poika” (Joh. 11:27). ”Jonka oli määrä tulla” = ”se profeetta” (Joh. 6:14). Ks. Mal. 3:23, 24; Matt. 11:9-14. Matt. 3:3, vrt. Jes. 40:3, 5

Sana ja toisten todistukset ovat yhä Jumalan pääasiallinen tapa vakuuttaa

(1 Moos. 3:1, 3; Ps. 145:4-7; Joh. 17:20; Ilm. 1:9, 12:11, 15:10, 22:16). Yliuunnollista ilmentystä odottaville Jeesus sanoo: ”Jos he eivät kuuntele Moosesta ja profettoja, ei heitä saada uskomaan, vaikka joku nousisi kuolleista” (Luuk. 16:31).

Pettäjä kyllä todistelee kernaasti ihmeillä, jopa ”saa tulen lyömään taivaasta” (Ilm. 13:13). Jumala tekee ihmeitä ”ilman määrää” (Job 9:10), mutta vasta vastaansanomattomien todisteiden edessä tehty tunnustus on kuin riivajien uskoa: ”Sinä uskot, että Jumala on yksi ainoa. -- Pahat hengetkin uskovat sen ja vapisevat” (Jaak. 2:19).

Ainoa Jumalan arvoinen usko perustuu siihen, kuka ja millainen hän on. Ellei se kiehdo ja kiinnosta tässä ajassa, kuinka taivas ja iankaikkinen elämäkään voisi olla muuta kuin yhtä piinaa? Jumala sanoo: ”Älkää olko niin kuin järjettömät eläimet, kuin muulit ja hevoset, joita täytyy hillitä suitsilla ja kuolaimilla, muuten ne eivät suostu ohjattaviksi” (Ps. 32:9). Silti on järjestelmiä, uskonnollisiakin, jotka vaativat sokeaa alistumista auktoriteetteihin ja normien noudattamista jopa hengenmenon uhalla.

Jeesuksen vastaus Johannekselle tuntuu aluksi tyylyltä, mutta liitteenä seurannut henkilökohtainen viesti muuttaa sen evankeliumiksi kaikille syrjäytyneille, syrjäytetyille, kaikkensa hyvään asiaan panostaneille ja siinä kaikkensa menettäneille, itseensä, ihmisiin, institutioihin, vieläpä Jumalaan pettyneille.

”Autuas se, joka ei minua torju” (Luuk. 7:23). Saksankielinen Raamattu ilmaisee saman rehellisemmin: ”joka ei ärsyynny/kiusaannu minuun” (nicht ärgert an mir). Moni todellakin vihoittelee Jumalalle ja päättää olla uskomatta häneen nimenomaan maailmassa vallitsevan

KUVA: ARAMI MAKVIERIKKO

Johannes oli Jeesuksen kastaessaan saanut merkin, josta tunnistaa Messias. Vankilaan ei lähetetty kyyhkystä, mutta sitäkin varmempi Sana, joka toi rauhan.

pahuuden tähden. Vaikka Johannes sai nyt kuulla pelkkää hyvää, häntä ei jätetty edes sen varaan, sillä sehän tapahtui *muille*. Hän kaipasi – ja sai – lohdutuksen omaan tilanteeseensa.

Miten Messiaan edelläkävijä, suosittu julistaja ja arvostettu profeetta voisi olla autuas syyttömästi vankityrmiään heitettynä? Ehto on Jeesuksen sanoissa ”joka ei *minua* torju”. On mahdollista olla ylen onnellinen, jos

1) lakkaa ehdollistamasta Jeesuksen jumaluutta muiden (tässä tapauksessa Herodeksen) taholta koettuun pahuuteen ja ulkoiisiin olosuhteisiin (vankila, kahleet) (Matt. 4:12; 14:3; Mark. 1:14; Luuk. 3:20).

2) lakkaa määrittelemästä omaa identiteettiä ja elämän tarkoitusta suoritusten tai tehtävän perusteella. *Jumalan* tarkoitus ihmiselämään nähden toteutuu näet niistä riippumatta: yksilönä eletyissä jumalasuhteessa. Sille ei pyövelin miekkakaan mahda mitään.

Johannes Kastajan elämä, joka oli Ju-

malan kädessä jo ennen syntymää (Luuk.1: 13, 18, 23-25), ei ollut sitä yhtään vähemmän irrotettuna päästä vadilla (Matt. 14:8-11). Mikä voisi meidätkään erottaa Kristuksen rakkaudesta? Paavalin mukaan *ei mikään* (Room. 8:35, 38, 39).

Johanneksen työ ei rauennut tyhjiin, vaikka hänen elämänsä päättyi inhimillisesti katsoen ennen aikojaan. Pääasiallinen ”tehtävä” ei ollut hänessä itsessään. Hän ei ollut tehnyt ”yhtään ihmettä”. Ratkaisevaa oli, että ”kaikki, mitä hän tästä miehestä [Jeesuksesta] sanoi, oli totta” (Joh. 10:41).

Mitä Johannes oli ”tästä miehestä” sanonut? ”Katso, Jumalan Karitsa”. ”Jumalan Poika” (Joh. 1:29, 34, 36). Mitä Andreas Johanneksen todistuksen perusteella sanoi? ”Olemme löytäneet Messiaan!” (Joh. 1:41). Mitä ihmiset tänään sanovat? Etiikan, moraalin ja sosiaalisen vastuun mittapuu, lähimmäisenrakkauden julistaja, viisas opettaja, profeetta. Kauniita kohteliaisuuksia, mutta mikään niistä ei oikeuta häntä herättämään ketään ”viimeisenä päivänä” (Joh. 6:37, 39, 40, 44, 47, 54). Mihin Martan piti uskoa, ennen kuin Jeesuksen sanat ”Minä olen ylösnousemus ja elämä” (Joh. 11:25) saattoivat olla totta? ”**Sinä olet Messias, Jumalan Poika, jonka oli määrä tulla maailmaan**” (Joh. 11:27).

Lupauksessa ”Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole” (Joh. 11:26) on klausuuli, rajoittava ehto: ”Joka *elää* ja uskoo”. Ei siis: ”jokainen joka kuolee”, vaan joka *eläessään* uskoo häneen.

Siksi oli elintärkeää palauttaa Johanneksen usko Jeesukseen juuri *Messiaanana*, ettei hän viime metreillä menehtyisi toisen kuolevaisen julmuuden vuoksi. Jumalan Sanan ja silminnäkiäjien todistusten kautta hän sai varmuuden.

”Entä te?-- Kuka minä teidän mieltänne olen?” (Matt. 16:13-19). Kuka *sinun* mielestäsi? Kenenkään muun vastaus ei voi sinua pelastaa.

– SM

KUVA: JOEL NIININEN

Simskälän kallioita. Musiikkitoimittaja Benny Törnroosin mukaan Myrskyluodon Maijan säveltäjä, Lasse Mårtenson (1934-2016), ”sävelsi merikorttimme”. Niin monen saaren ja luodon hän ikuisti lauluissaan. ”Voiko sen sanoa toisinkin”-jazzmessu ohitti lokakuussa 1967 suosiossa jopa The Beatles-yhtyeen ”Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band” -albumin. Messun yhdessä laulussa ihmetellään: ”Kuinka kukaan, kukaan rakastaa voisi kurjaa maailmaa?” Vastaus: ”Jumala voi!”

Arjen kultaraamat

Viettäessämme jokin vuosi sitten toista kertaa juhannusta Ahvenanmaalla – meitä oli kolme henkilöä – eräs retkis-tämme avasi portin **Anni Blomqvistin** (1909-1990) kirjoissaan kuvailemaan *Myrskyluodon Maijan* maailmaan. Tiesin tämän maailman olemassaolon, mutta en ollut lukenut hänen kirjojaan enkä nähnyt niiden pohjalta tehtyä TV-sarjaa tai näyttämöesitystä.

Vuokramökki oli jonkin verran kes-kemmällä Ahvenanmaata kuin edellisellä vuonna. Samoja mukavuuksia kuin viimeksi (tiskikone, pesukone) ei ollut, mutta sen korvasi mökin sijainti aivan meren rannalla.

Luin matkamme jälkeen ensimmäisen kirjan – *Tie Myrskyluodolle* – kaikkiaan viisi kirjaa käsittävästä sarjasta. Kirjan esittelyt kertovat, että Anni Blomqvist miehensä ja vanhimman, myöhemmin myös nuorimman poikansa, hukuttua merellä, käsitteli suruaan kirjoittamalla.

Blomqvist kielsi kutsumasta itseään kirjailijaksi – hän piti itseään vain kerto-

jana. Miten vain, joka tapauksessa kirjat toivat hänelle lukuisia tunnustus-palkintoja sekä valtion eläkkeen.

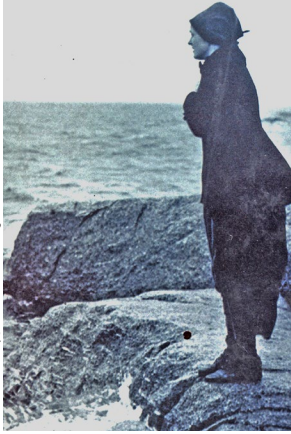
Ankarien luonnon- ja elinolosuhteiden todentuntuinen kuvaaminen luovat hienoisen alakulon sävyn. Sitä lieventää kirjan ihmissuhteista hohtava lämpö. Alakuloa korostaa lukijan tietoisuus Blomqvistin henkilökohtaisista suurista menetyksistä. Kirjojen suurin arvo lienee 1800-luvun saaristolaiskulttuurin ja elin-tapojen sekä uskomusten asiantuntevassa ja tarkassa kuvaamisessa. Saaristolais-ten uskonnollisuuden pohjalta nousevat elämän kohtaloiden selitysmallit tuovat oman lisänsä kerrontaan.

KUVA: JOEL NIININEN

Anni Blomqvistin kotisaari, Simskäla.

MYRSKYLUODON MAIJA

Anni Blomqvistin oma-elämäkerta Eikä merta enää ole paljastaa, miten paljon itseään, elämänuskokaan, kirjailija on Myrskyluodon Maijan persoonaan ja kokemuksiin sijoittanut.

Matkalla Anni Blomqvistin kotisaarelle **Simkälään** ohitimme **Bomarsundin** linnoituksen rauniot. Komean linnoituksen rakentaminen (1832-1854) kuuluu samaan aikakauteen kuin Myrskyluodon Maijan kuvailltu elämä noin 30 km päässä linnoituksesta.

Linnoitus oli sijoitettu tasangolle meren rantaan, joten Krimin sodan aikana englantilaisten ja ranskalaisten oli mahdollista tulittaa linnoitusta mereltä ja ympäröiviltä kukkuloilta. Linnoitus tuhoutui perusteellisesti 1854. Siitä on jäljellä vain hajanaisia raunioita.

Matkareitillämme tulimme **Vårdön** seurakunnan kirkolle. Simkälän saarella

asuneet kuuluivat tähän seurakuntaan, joten tämä oli myös Anni Blomqvistin kirkko. Rakennus on saanut nykyisen muotonsa 1700-luvulla. Siinä on kuitenkin jäljellä joitain rakenteita 1400-luvulta. Kirkolta on Anni Blomqvistin kotisaarelle toistakymmentä kilometriä. Saareen on vajerilossi yhteys. Lähekkäin olevat Simkälän pääsaaret on yhdistetty toisiinsa sillalla.

Myös Anni Blomqvistin merivartijana työskennellyt nuorin poika, **Bengt**, hukui mereen. Hänen ruumiinsa kuitenkin löydettiin. Se on haudattu Vårdön kirkkomaahan. Samaan hautaan on laskettu myös Anni Blomqvist.

Hautakiven teksti ”Havet finns inte mer” on Johanneksen Ilmestyskirjan jakeesta: ”Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole” (Ilm. 21:1).

Myrskyluoto-sarjan ensimmäinen osa päättyy sanoihin:

”Illalla Myrskyluoto sitten näkyy suoraan edessä. Maija ja Janne istuvat ääneti veneessä. Kumpikaan ei sano sanaakaan. Vene kallistuu vielä kevyesti ja liukuu sitten satamalahteen, jota kukkivat tuomet reunustavat. Heidän ympärillään on aivan hiljaista ja rauhaa. Maija seisoo veneessä ja katsoo sisään paratiisin portista.”

Itse Myrskyluotoon ei ole yleisiä lautta- tai laivayhteyksiä. Emme vaivautuneet hankkimaan yksityistä kuljetusta, joten sen luodon luonto jäi kuvittelun varaan. Mahdollista on tietysti katsoa Myrskyluodon Maijan ”paratiisiin” **Åke Lindmanin** ohjaamassa TV-sarjassa *Myrskyluodon Maija* (valm. 1975), joka on kuvattu juuri Väderkärissä – Myrskyluodossa.

Jatk. s. 12

Kuvamallinnos Bomarsundin linnoituksesta, joka tuhoutui ”kauhiassa Oolanin sodassa” Krimin sodan (1853-1856) pyörteissä.

KUVAT: JOEL NIININEN

1. Vuokramöckimme sijainti, 2. Bomarsundin linnoituksen rauniot, 3. Vårdön kirkko, 4. Anni Blomqvistin kotisaari Simkåla, 5. Väderkär-luoto, joka kirjoissa on saanut nimen Stormkåret eli Myrskyluoto.

Poika ja äiti – lähtöjärjestyksessä. Annin aviomiehen ja vanhimman pojan nimeä ei kirjassa ole – heidän ruumiitaan ei koskaan merestä löydetty.

Tähän paratiisiin pyrkii johdattamaan myös **Lasse Mårtensonin** musiikki, joista paras YouTubessa tarjolla olevista tulkinnoista on **Lenni-Kalle Taipaleen** pianoesitys. Siellä on myös esitys jousiston kanssa, jos joku haluaa saman make-ampana. (Lauluesityksiä karttakaa!)

Yllä olevan tekstin kirjoittamisen jälkeen sain käsiini Anni Blomqvistin viimeisen kirjan *Eikä merta enää ole (Havet finns inte mer)*.

Kirja on omaelämäkerrallinen – se ei siis kerro Myrskyluodon Maijasta, vaan Anni Blomqvist käsittelee siinä omaa pohjatonta suruaan ja kaipaustaan menettettyään ensin miehensä ja vanhimman poikansa 1961 ja vielä elämänsä ehtoolle nuorimman poikansa Bengtin 1987 – kaikki meren saaliiksi. Kirja onkin omistettu Bengtin muistolle. Anni Blomqvistilla oli vahva, uskonnollisuuden läpitunkema, myönteinen asenne elä-

mään. Sivulla 117 hän pohtii: ”Mahtaako olla niin että meidän on koettava suruja ja käytävä läpi raskaita koettelemuksia ennen kuin pääsemme osallisiksi kiittolaisuuden lahjasta, jota meidän on syytä arvostaa ja vaalia, se on lahja, joka antaa arjellemme kultaraamat.”

Luettuani yhdessä illassa tämän va-
vaiduttavan kirjan *Eikä merta enää ole*
ymmärsin selvemmin, miten paljon kir-
jailija oli pannut itseään, elämänsä ko-
kemuksiin. Itse asiassa en mennytkään
Myrskyluodon Maijan maailmaan, vaan
tutustuin Maijan kautta todellisen ihmi-
sen, hienon persoonan, Anni Blomqvis-
tin elämään.

Kirjan aiheuttamasta tunnemyllerrykses-
tä tointuminen kestää kauan.

Eräs henkilö, luettuani tämän blogi-
kirjoitukseni* ja käytyään Göstan taide-
museossa Mäntässä sekä nähtyään siel-
lä **Lennart Segerstrålen** maalauksen

KUVA: JOEL NIININEN

Vårdön kirkko.
Anni Blomqvistille
Simkälalta kertyi
kirkkomatkaa yli
10 km suuntaansa.
Maijan Myrsky-
luodolta (kartalla
Väderkär) sinne
on yli 20 km.

KUVA: JOEL NIININEN

Nykymuotonsa kirkko on saanut 1700-luvulla.

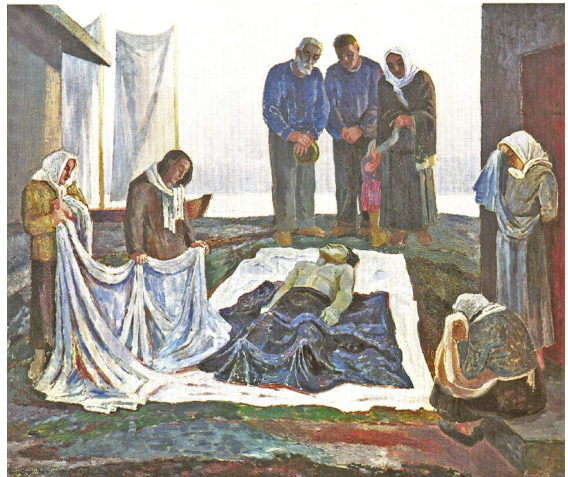
Osa rakenteista on 1400-luvulta.

Meren pietä, lähetti siitä kuvan
Anni Blomqvist (os. Karlsson)
avioitui maalauksen valmistu-
misvuonna 1936.

– Joel Niininen

*Artikkeli on koottu tekijän lähettämistä
blogikirjoituksista ja kuvista.

Lennart Segerstråle (1892-
1975): *Meren pietä*, maalattu
1933-1936 aikana. Taidemuseo
Gösta, Mänttä. Kuva julkaisusta
Pegasoksen siivestä (näyttely-
katalogi *Lennart Segerstrålen*
näyttelystä Göstassa 1997).

KUVA: HEIDI KOTAMAKI

Israelin kansan ensimmäiset vuosikymmenet vapaudessa vietettiin telttailten. Jumala – teltoineen – tuli mukaan, ”kulki päiväsaikaan pilvipatsaassa heidän edellään näyttäen heille tietä ja yöllä tulipatsaassa.... Pilvipatsas oli jatkuvasti kansan edellä päivällä ja tulipatsas yöllä” (2 Moos. 13:20-22). Entä nyt? ”Hän nostaa Siionin vuoren ylle ja sinne kokoontuneiden ylle päiväksi pilven ja yöksi savupatsaan ja tulen loimun. Ja Herran kirikkaus on oleva kattona kaiken yllä. Se on oleva kuin maja, joka varjelee päivän helteeltä ja suojaaa sateen ryöppyjä vastaan” (Jes. 4:5, 6). Herran kirikkaus, Jeesus Kristus, lupaa: ”Isäni kodissa on monta huonetta -- tulen takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen...” (Joh. 14:1-3).

Telttajuhlat – viimeinkin!

Istun laivassa matkalla Turusta Tukholmaan. Sydämessä tuntuu lämpöiseltä ja hymy on herkässä. Monen vuoden mittainen lobbaus on viimein tuottanut tulosta, ja pääsimme ihka oikeille telttajuhlille! Tiedän: en voi ottaa kaikkea (yhtään?) kunniaa tästä itselle, koska moni muukin on jakanut kanssani saman mission, mutta ilmeisesti kansa on puhunut, ja tässä on tulos.

Ah, kuinka näitä oli toivottu ja arvatkaa mitä! Niistä tuli juuri sellaiset kuin olin kuvitellut: lämminhenkiset, rennot, antoisat, täynnä ystävällisiä hymyjä, halauksia, auttavia käsiä, sielua hyväilevää musiikkia, ja tietysti Pyhän Hengen läsnäoloa. Kaikilla oli hyvä olla, eikä lavalakana ressassattu turhaa. ”Ei se oo niin justtiinsa, nyt ollaan telttajuhlilla”.

Ja juuri tämä tunnelma oli parhainta. Ihmiset nököttivät penkeillä vierieritysten, vihreä ruoho jalkojen alla. Ilmassa leijuu männyn ja paikoittain vielä herkullisen illallisen tuoksu. Päivään on mahtunut monia mielenkiintoisia karnavaleja ja aktiviteetteja aina suppailusta kädentaitoihin. Oma kohokohtani oli polkkarilaulut (polunkävijälaulut, toim. huom) laavulla. Kiitos iki-ihanelle Jussille, VP:lle ja Marjaanalle. Olette kultaa.

Nyt päivä on loppuillaan ja istumme pääteltäessä. Illan viileydessä viltti jaetaan vierustoverin kanssa. On taas Orvon vuoro johdattaa ajatuksemme siihen tärkeimpään ja rakkaimpaan: pelastajaamme Jeesukseen.

Puheen ”kuuntelu” olisi tässä kohtaa liian rajallinen ilmaus. Se visualisoitiin

helposti samaistuttavaksi ja se tunnettiin sydämen sopukoissa. Tyhjen maitopurkin avulla havainnollistettiin Jumalan tapa nähdä meidät, rakkaat lapsensa.

Niille, joilla riitti vielä virtaa kokouksen jälkeen, oli tarjolla todistuksia, lauleskelua nuorten jatkoilla ja tietysti saunomista.

Myös rukoustiimi oli kasannut pysyvyyden mielettömän hienon teltan, jonne sai tulla hiljentymään ihan silloin kuin itsestä tuntui. Ympäri telttaa oli koottu pisteitä, joissa sai rukoilla värikynin, muovaviluvahoin, vastavirtaan ja, tottakai, ihan tavallisestikin. Hiljentymishetken jälkeen oli ihana kömpiä asuntovaunuun pehmeän peiton alle huilimaan.

Juhlapäivät saimme jakaa niin vanhojen ystävien, kuin uusien tuttavuuksienkin kanssa. Tuntui, että paikalla olivat ihan kaikki. Ja ihan kaikki rakastivat telttajuhlia. Erotessamme vanhempieni kanssa isinikin sanoo:

– Parhaat juhlat ikinä.

Sanonpahan vain, että jos et ollut paikalla tällaisen kommentin kirjoittaneessa tapahtumassa, olet varmasti missannut jotain harvinaislaatuista. Nyt puhutaan nimittäin aika (kröhöm) tarkasta seulas-ta.

Toivottavasti näistä telttajuhlista tulee perinne, jotta teillä, jotka nyt ette päässeet paikalle, on mahdollisuus kokea samaa kuin me tänä viikonloppuna 7-10.6.2018. Näistä juhlista puhutaan vielä pitkään.

Kun jäähyväissanat oli lausuttu ja turvallista matkaa toivotettu, penkit pinnottiin yhteisvoimin. Suit sait. Joukossa on voimaa. Aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta, niinkuin aina lähtöpäivänä. Juoksemme ympäri pihaa ja halailemme hyvästiksi. Tekipä hyvää. Ihana viikonloppu.

Mitä jäi käteen? Rakkaus, se on se juttu. Rakkaus Jumalaamme ja rakkaus toisiamme kohtaan. Loistakaa valona siellä missä olette. Puss. – *Hanna Kotamäki*

Leirikesä 2018

KALLIONIEMI, Suomi

2-6/7 Lastenleiri

6-8/7 Lomaleiri

9-15/7 Raamattuleiri

16-22/7 Varhaisnuorten leiri

23-29/7 Nollastasataan-kesäleiri

30/7-5/8 Nuortenleiri

7-9/9 Pintaa syvemmälle -syyspäivät

RAAMATTULEIRILLE = kaikenikäiset ter-
vetulleita, alle kouluikäisille ohjattua
toimintaa tilaisuuksien aikana.

NOLLASTASATAAN = musiikkia, hengel-
listä sanomaa nuotioiltoja, saunomista,
uintia, liikuntaa, leikkejä, kädentaitoja,
hyväntekeväisyysmarkkina ym. kai-
kenikäisille, pienimmille lastenhoitoa
yhteisten tilaisuuksien aikana.

PINTAA SYVEMMÄLLE

Kuka/mikä oli Ellen White? Mikä oli
hänen tehtävänsä/vaikutuksensa? Onko
hän vielä ajankohtainen? Vieraileva lu-
ennoitsija Newboldista.

Paikka: Kallioniemen leirikeskus,

Finnitie 400, 41350 Laukaa as.

www.kallioniemenleirit.net

+358 14 837 514

+358 45 1327 055

www.adventist.fi

www.lanut.fi

www.media7.fi

VÄSTERÄNG, Sverige

1-8/7 Scoutläger

8-15/7 Familjeläger

15-22/7 Tonårsläger

Plats: Västeräng Länergård

Södra Kärra 502

Västeräng

591 99 Motala

Info: 08-545 297 79

adventist.se/ung

Arvot aiheena

Miten arvot muodostuvat? Mitkä asiat merkitsevät jotakin ja miksi? Muun muassa näitä kysymyksiä käsitteli Tukholman Yliopistoon varhaiskasvatuksen professoriksi alkuvuodesta 2018 pestattu **Arniika Kuusisto** virkaanastujaisluennollaan 19.4.2018.

Aiemmin (2011) julkaistua väitöskirjaansa* varten hän tutki adventtikirkon parissa kasvaneiden suomalaisnuorten arvomaailman kehitystä. Vähemmistö-kulttuuriin kuuluva nuori joutuu enemmistö-kulttuuriin keskellä jatkuvasti ”neuvottelemaan”, testaamaan ja tekemään arvonsa relevantiksi erilaisten normistojen raameissa. Se ei ole välttämättä negatiivinen asia. Voi oppia, että myös ”toiseen” maailmaan kuuluvilla on tärkeitä – ja korkeita – arvoja.

Ruotsin esikoulujen ohjeistuksessa korostetaan kovasti toinen toistensa arvojen kunnioittamista, mutta etenkin uskonnon alueella jo niiden tiedollinen tuntemus on hataraa. Niinpä esikoululainen saattaa pääsiäisaskartelunaan laittaa tipun ristinpuulle riippumaan. Esikouluista voidaan tehdä opintokäyntejä moskeijoihin, mut-

KUVA: ARAMI MÄKIVIERIKKO

Tukholman Yliopisto on saanut uuden varhaiskasvatuksen professorin. Arniika Kuusisto pitämässä virkaanastujaisluentoaan 19. huhtikuuta 2018.

ta ei kirkkoihin. Onko viimeksi mainittu sitä ”tunnustuksellista”, kun taas edellinen on ”kulttuurista”? Tunnustuksellisuus kun on Ruotsissa tabu. Umpisekulaarin seulan läpäissyt Arniika ei ole missään vaiheessa kätkenyt vakaumustaan vakan alle, joten lienee todettava: tieteelliset meriitit saattavat joskus Ruotsissakin päihittää ennakkoluulot.

Seurakunnan puolesta toivotamme Arniikan perheineen sydämellisesti tervetulleeksi Tukholmaan! – SM

**) Growing up in Affiliation with a Religious Community: A Case Study of Finnish Adventist Youth*

RUOTSISSA oli v. 2012 yli 1 928 000 alaikäistä (0-17-vuotiaista) lasta: 991000 poikaa, 937000 tyttöä. Vuonna 2017 esikouluyksikköjä oli 9800, niissä lapsia 510 000, joista maahanmuuttajia tai ”taustaltaan tuntemattomia” 5 % eli noin 25500. 1-5-vuotiaista peräti 84 % on esikoulun kirjoissa, keskimäärin 15,3 lasta/ryhmä (käytännössä usein enemmän). Perheessä viisi lähes samanikäistä lasta on harvinaisuus, esikoulussa yhtä hoitajaa kohti on 5,1 lasta. ”Liian moni syliä kaipaava 1-vuotias joutuu kuulemaan: Odota, odota!” tunnustaa alalla työskentelevä pedagogi. ”Stressi ja levottomuus näkyy jo nyt lapsissa, monet ovat hyvin hermostuneita.” (AB, 3.6.2018).

Kun nelivuotiaat käyttävät siilejä jalkapallonaan, repivät niiltä raajoja, työntävät teräviä tikkuja lokinpoikasten kaulaan, taivuttavat niiltä niskat ja pitävät eläinten reaktioita vain ”huvittavina ja viihdyttävinä” (IL 12.6.2018), miten sitten, kun heillä on aikuisen aseet ja valta? Varhaiskasvatus ei ole leikin asia. Tai ehkä sen pitäisikin olla enemmän leikkiä ideologisesti värittyneen ”pedagogismin” sijasta? Tasa-arvo- ja kunnioitusihanteet paperilla eivät auta, ellei tarjota eväitä toteuttaa niitä. Rakkautta ja turvallisuutta ei tuoteta ”styrdokumenteilla”, se on käsityötä. Syliajassa ei ole erikseen laatuaikaa, määrä ratkaisee. Sama koskee Jumalan lasta. Vai oliko sattuma, että Daniel rukoili ja kiitti Jumalaa kolmesti päivässä (Dan.6:11)? Oliko sekään sattuma, että kattuhuoneen ikkunat olivat avoinna ”Jerusalemiin päin?” – SM

Elefanttia pidetään kömpelyyden perikuvana. Samaa ei voi sanoa sen kärsästä. Siinä on yli 40000 (joidenkin mielestä 100 000) erillistä lihasta, joita se käyttää mitä moninaisimpiin toimintoihin. Huipputeknologiaa se on myös (h)aistimena. Suuret etäisyydet tai minimaaliset vivahde-erot eivät ole ongelma. Sitäpaitsi elefantti muistaa. Paras olla sille aina ystäväallinen.

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Elämän ja kuoleman tuoksu

Ihmisellä on noin 400 hajureseptorigeeniä, koiralla 1000, rotalla 1200, elefantilla 2000. Elefantti pystyy vaivatta valitsemaan Y-labyrintista sen haaran, missä on sen mieluiseksi, samoin erottamaan ämpäriin, johon on kätkeytyä sen herkkulehtiä, ämpäristä, jossa on vähemmän houkuttelevaa ravintoa. Ne osaavat välttää miinakenttiä räjähteenä käytetyn TNT:n hajun perusteella. Elämän ja kuolemankin ne tuntevat tuoksusta – erottavat maasai-heimon miehet kambaista. Maasait keihästävät elefanteja, kambot yleensä eivät (Lähteet: Yle/Uutiset 27.7.2014; *The New York Times* 19.6.2018).

”Me olemme Kristuksen tuoksu”, Paavali kirjoittaa (2. Kor. 2:15). Levitämmekö todella ”Kristuksen tuntemisen tuoksua” (2 Kor. 2:14)? Apostoli sanoo sen olevan ”toisille kuoleman haju, joka tuo kuoleman, toisille elämän tuoksu, joka tuo elämän” (2 Kor. 2:16). Voisiko se riippua siitä, otetaanko vastaan itse Kristus, vai kuulutaanko PEW:n tutkimuksessa Euroopan suurimmaksi luokittelemaan ”uskontokuntaan” – kristityihin, jotka eivät usko Raamatun ilmoittamaan Jumalaan (HS, 30.5.2018)?

Jokin aika sitten eräällä lennolla jouduttiin tekemään pakkolasku, kun ihmiset alkoivat voida pahoin ja pyörtyillä yhden matkustajan hajun vuoksi. Lennon aikana koneen wc:hen eristettynä ollut mies vietiin sairaalaan. Siellä todettiin: löyhkä ei johtunut hoitamattomasta hygieniasta vaan *gangreenistä*, nopeasti leviävästä kuoliosta, johon hän myös pian menehtyi (IL, 29.6.2018). Jonkin aikaa hän siis ehti olla kuin Sardeksen seurakunta: ”Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut” (Ilm. 3:1). Ei tarvitse elefantin kärsää toteamaan, että kristinusko ilman Kristusta on kuin gangreenipotilas – lähettää outoja odöoreja ympäristöönsä. Jeesus vetoaa: ”Pysykää minussa... Ilman minua te ette saa aikaan mitään” (Joh. 15:4,5). – SM

KUVA: ARAM MAKVIERIKKO

19.5.2018 Toivonlinnan (nyk. Suomen Kristillinen Yhteiskoulu) kuoro johtajanaan Boris Källman Tukholmassa. Esitykset kuultavissa kotisivullamme www.ylasali.se

Näkymä Kaukasukselta, Georgian pohjoisrajan tuntumasta. Korkeimmat huiput kohoavat yli 4 000 metriin.

Gerveiset Kaukasiasta

Kuvat: Ari Laitinen. Teksti: ks.s. 20, Horisontti

Ruuhkainen liikennetilanne Georgiasta, Tblisin läheltä. Lausumisharjoitus: Tblisi Matskheta, Tblisi Matskheta...

Pikku- ja Iso Ararat näyttävät lähes leijuvan Jerevanin yllä. Todellisuudessa ne kohottavat huippunsa korkeuksien viiden peninkulman päässä, Turkin puolella.

Ritva Kuusisto, imetyksen ja hoivan ammattilainen, kirja: *Imetän ja hoivaan; pitkäaikainen ETRAlitton aktiivi. Suomen Leijonan Ritarikunnan ansioristi 2012.*

Paketti Japanista

Saksassa asuva Raija-siskomme sai aivoverenvuodon vuosi sitten (2017). Olimme Tuulikki-siskoni kanssa viereisessä hotellissa, jotta voimme käydä monta kertaa päivässä Raijan luona. Tuulikki ihasteli pientä meikkipussiani. Kerroin:

Ehkä 12 vuotta sitten näin unen, jossa Jeesus vakuutti pitävänsä minusta huolta. Hänen läsnäolonsa oli niin lämmin, että sitä ei unohda. Lopuksi hän sanoi: ”Minä lähdän nyt, mutta lähetän sinulle Japanin paketin.” Herätessäni läsnäolon kokemus oli tallella. Tuo loppu tuntui kuitenkin niin mielikuvitukselliselta, että ajattelin koko unen olleen vain ihana alitajunnan tuote. Minulla ei ollut mitään yhteyksiä Japaniin.

Pari kuukautta myöhemmin olin WHO:n imetyssalan kokouksessa Genevessä. Siellä japanilainen naisdelegaatio, joista vain yksi puhui englantia, tuli kyselemään, tunnemeko Ritva Kuusistoa, joka on tehnyt Suomessa ja Virossa niin uraauurtavaa työtä. He halusivat tehdä minusta haastattelun lehteensä. Kiitokseksi he antoivat paketin, jossa oli japanilaisia imetysjulkaisuja, pieni viuhka ja – tämä roosan värinen, topattu meikkipussi!

Kun olin kertonut tämän Tuulikille, hän sanoi itkien: ”Jeesus elää!” Jos Jeesus kerran elää, mekin saamme elää, vaikka jossain vaiheessa kuolemmekin!

– Ritva Kuusisto

Syksyn 2018 vierailijoita

22/9 Kaarina Villa 13/10 Pekka Tähti (syysjuhlat)

10/11 Marja-Terttu Junnikkala

1/12 Armo Kuoppakangas

Paikka: Olof Palmes gata 25, 1. krs, Tukholma.

Tiedustelut: siht. Tuulikki Hagström **08-500 81 907**

Ilmoituksemme: Ruotsinsuomalainen-lehti, s. 3

Kotisivu: www.ylasali.se

Vierailijoiden puheet kuunneltavissa kotisivulla.

Saatavana myös **cd-tallenteina**, puh. **08-500 81 907**

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Tervetuloa Esko Mäkivierikolle Kopperbergiin!

Syysvierailu Kopperbergiin 1.9.2018

Sapattina 1/9 seurakuntaretki Kopperbergiin (80 km Örebrosta pohjoiseen, Tukholman kirkolta 218 km).

Ilmoittautuminen to 30.8.2018 mennessä sihteeri *Tuulikki Hagströmille*, **08-500 81 907**. Häneltä saat myös tarkemmat aikataulutiedot Tukholmasta autoilla lähteville.

Ohjelma: Raamattutunti klo 11, Sapatin sana 12.15. Iltapäivällä erikoisohjelmaa. Ruokailut paikan päällä, myös iltaines ennen kotimatkaa.

Vuokralle tarjotaan Nyhyttanissa

1 huone ja keittiö omakotitalon yläkerrassa lyhyemmäksi tai pidemmäksi ajaksi. Sähkö, lämpö, internet, pieni varastotila kellariin sekä pesutuvan käyttö sisältyvät vuokraan. Jos olet kiinnostunut, soita **Helenalle, 0587-60 273** tai **070 - 60 273 25**.

YLÄSALI on Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahansa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

SRK:N VASTAAVA: **0176-124 05 Eeva-Liisa Vihermä**

SIHTEERI: **08-500 81 907 Tuulikki Hagström**

AUTOLLA:

Västeråsin kautta **Skinnskattebergiin** (tiet **66** ja **233**) ja edelleen **Kopperbergiin**. Ylitä valtatie 50 (Örebro-Falun). Käänny 2 km sen jälkeen, OKQ8-huoltoaseman luota, vasemmalle **Bångbrohon**. Aja puoli kilometriä, käänny sitten vasemmalle **Ängsvägenille**. Ängsvägen numero 5 on kolmas talo vasemmalla.

JUNALLA

Tukholmasta (tai Bålstasta) Örebrohon, jossa vaihto Gävleen tai Borlängeen menevään junaan. Pois Kopperbergin asemalla, josta kohteeseen noin 2,5 km. Haetaan autolla.

BUSSIKIN KULKEE:

Regionbuss 308 tulee Örebroon (josta harvoin vuoroja) tai Lindesbergin asemalta Kopperbergin asemalle. Lähin pysäkki on Bångbron jälkeinen **Dalstigen**, josta 300 metrin kävely.

Esko Mäkivierikko
Ängsvägen 5
714 32 Kopperberg
Puh. **070-491 11 35**

Oppia matka kaikki – vai onko? HORIZONTTI

Kukin oppii omalla tavallaan, joku kuuntelemalla toisten – ehkä viisaampien – puheita, toinen lukemalla kirjoja ja lehtiä tai katsomalla televisio-ohjelmia. Yhä useampi hakee tietonsa netistä, sieltähän löytyy kaikki erikielisistä raamatuista sienikuvastoihin ja bussien aikatauluista sanakirjoihin. Kun netissä on tarjolla maailman kaikista maista karttoja, kuvia ja runsaasti tekstiä, matkatkin voi tehdä mukavasti ja turvallisesti omassa nojatuolissaan.

Ei kuitenkaan ihan kaikkia. Osa opista on ilmeisesti saatava kantapään kautta. Toukokuussa alumiinilintu vei meidät mukanaan Kaukasian kiertomatkalle. Lensimme Ukrainan kautta Georgiaan ja sieltä Armeniaan. Kiovan tyylikäs ja turvallisen oloinen keskusta Maidanin aukioineen oli täysi vastakohta television neljä vuotta sitten välittämille dramaattisille kuville. Kansannousu, vallankumous, verilöyly – mitä nimeä rauhattomuuksista sitten käytämmekin – näkyy tänään vain surmansa saaneiden muistomerkeinä.

Georgia pohjoisosaa hallitsee Suur-Kaukasuksen vuoristo, jonka huiput yltyvät yli 4 000 metriin. Kreikkalaisen muinaistaruston mukaan Kaukasus oli yksi maailmaa kannattelevista pilareista. Venäjän puolella sijaitseva korkein huippu Elbrus (5 642 m) on samalla Euroopan korkein. Mutta kuuluuko Kaukasus oikeastaan Eurooppaan?

Georgia kävi Venäjää vastaan veriset Etelä-Ossetian sodan vv. 1991-1992 ja Abhasian sodan vv. 1992-1993. Tänään tilanne on rauhallisempi mutta ei ratkennut, vaan puhutaan maiden välisestä jäätyneestä konfliktista. Askarruttamaan jää kysymys, miksi maailman suurin maa tuntee tarvetta näykkiä pieniä naapureitaan.

Georgian etelänaapuri on Armenia. Se on aikojen saatossa menettänyt paljon alueitaan mm. länsinaapurilleen Turkille. Niinpä Nooan arkista tuttu Araratkin (5 137 m) sijaitsee tänään Turkin puolella. Kristinuskon levisi Turkkiin hyvin aikaisin, ja Paavali apostolitovereineen vieraili monissa sinne perustetuissa seurakunnissa. Tänään Turkin väestöstä peräti 99 prosenttia on muslimeja. Naapurissa, pikkuruisessa Armeniassa, 90 prosenttia väestöstä on kristittyjä. Miten tämä on mahdollista?

Lyhyt matka herättää enemmän kysymyksiä kuin tarjoaa valmiita vastauksia. Mutta kun uteliaisuus herää, vastaus voi olla jo oven takana. – Ari Laitinen